

[P. N. Petersen (Røgle).]

svaret på de spørgsmål, der blev rettet til mig; hvis der skulle være mere, så kan vi tage fat igen i næste omgang.

Chr. Nielsen: Jeg synes ikke, udenrigsministeren var særlig flink til at klargøre, hvori de påståede forvrængninger og fordrejelser fra min side bestod. I de tilfælde, hvor ministeren forsøgte at komme ind på de spørgsmål, jeg havde rejst, fik jeg i hvert fald ikke nogen klar forståelse af, at der var noget som helst fordrejet eller forvrænget i de ting, jeg havde peget på. Eksempelvis kan nævnes, at ministeren meget kategorisk vil fastslå, at det er en grov overdrivelse, når jeg påstår, at der ved optagelsen af Tyrkiet og Grækenland i Atlantunionen er tale om en mægtig indkredsning. Jeg synes, alle burde kunne se, at det forholder sig som af mig påstået. Ved en lejlighed som denne ville det iøvrigt have været rart, om man som baggrund havde et verdenskort, således at ærede medlemmer kunne studere og nøje følge, hvad det er, de er i færd med at træffe beslutning om. Når den højtærede minister vil påstå, at der ikke er tale om nogen indkredsning ved en optagelse af Tyrkiet og Grækenland i Atlantpagten, nuvel, så går jeg ud fra, at de fleste af de ærede medlemmer i tankerne kan se verdenskortet for sig og følge med, når jeg f. eks. flygtigt tager turen fra Spitzbergen over Grønland og Island ned gennem Kanalen til Middelhavet og fortsætter gennem Middelhavet til Grækenlands kyst og lige til Sortehavet. Enhver, der klart ser det billede for sig, må kunne begribe, at det er historiens største indkredsning, der her er tale om.

Den højtærede udenrigsminister ville påstå, at det var ganske overdrevet, når jeg talte om, at boligbyggeriet stagnerede, fordi militæret brugte murstenene. Nu udtrykte jeg mig, da jeg talte om murstenene, ikke om landet generelt; jeg nævnte tilfældet på Langeland; der ligger det sådan, at det eneste teglværk har måttet afstå et helt års produktion til militæret med det resultat, at boligbyggeriet på Langeland praktisk talt er gået i stå. Det er meget muligt, ja, det er højst sandsynligt, at tallet 6 pct., som ministeren nævnte, er rigtigt; det er vel rigtigt, når det er trustkongen, det ærede medlem hr. Foss, der gav ministeren oplysningen; han skulle jo nok vide besked i så henseende. Men selvom militæret så kun beslaglægger 6 pct. af mur-

stenene her i landet, er det jo ikke ensbetydende med, at man blot kan bygge løs med de øvrige 94 pct. Der medgår jo adskilligt mere til boligbyggeriet end mursten; der medgår to andre og meget væsentlige ting, cement og arbejdskraft, og jeg påstår, at militæret lægger beslag på disse ting i et sådant omfang, at det får en uhyre indflydelse på boligbyggeriet. Enhver må da kunne begribe, at når man alene på Skrydstrup flyveplads skal bruge 720 000 sække cement, så får det en alvorlig indflydelse på boligbyggeriet her i landet.

Ministeren forsøgte at påvise, at han var aldeles uden skyld i den erklæring, Ritzaus Bureau havde udsendt i anledning af fredsapellen fra Sovjetunionen. Når Ritzaus Bureau udsender en erklæring, hvori man direkte siger, at det danske udenrigsministerium ikke lægger skjul på dette eller hint, så finder jeg — hvis de ting, der fremføres i en sådan meddelelse, er uden forbindelse med det, man mener, tror og tænker i udenrigsministeriet, ja, muligvis er helt forkert, hvad ministerens forklaring her jo i nogen grad kunne tyde på —, at udenrigsministeren allerede dagen efter, den 8. august, burde have oplyst den danske offentlighed om, at det var en fejlagtig erklæring, Ritzaus Bureau havde udsendt. Det har man undladt; det danske udenrigsministerium har overhovedet intet korrigeret, og derfor må man antage, at meddelelsen dækker den reelle opfattelse, der gjorde sig gældende i udenrigsministeriet.

Det ærede medlem hr. Federspiel ville forsvare sin udlægning fra før med, at det, han sigtede på, var, at den danske arbejderklasse f. eks. måtte gøre sig klart, at ofre var nødvendige for at bevare friheden, den frihed, som han påstod var gået tabt i andre lande, hvilket havde medført en stor forringelse i levestandarden. Jeg synes, at jeg må gøre et par bemærkninger i anledning af denne påstand.

Jeg har haft den store oplevelse i et par måneder i denne sommer at rejse i et af folkedemokratierne, i Polen, og her erfare netop det, som jeg også havde ventet, at den propaganda, som den danske befolkning ligesom Vestens folk iøvrigt overøses med, er usandhed fra ende til anden. I Polen, som før krigen var et tilbagestående agrarland med en uhyre fattig landbefolkning og et forarmet proletariat, oplever man i dag et land, hvor folket er løftet op i tilfredshed og tro på fremtiden og med en levestandard, der tåler sammenligning med den danske arbejders. Det